GREV'deki SESİMİZ

MUTLU AKÜ İŞÇİ BÜLTENİ

İşçi Sınıfının Kurtuluşu Kendi Eseri Olacaktır!

•Haftalık Grev Bülteni •Sayı:2 •30 Haziran 1997

Grevimiz ve Bültenimiz

Bir sınıfın gelenekleri, kültürü kolay oluşmaz. Bazen yüzlerce yıllık bir birikimin içinden süzülerek oluşur. Ama bu, şunu anlatır ki yapacağımız her iş ve her çaba en önemsizinden, en küçüğünden bir şeyleri oluşturur. Biz işçiler için de bu böyledir. Yüzlerce yıldır sömürülmekten ve ezilmekten kaynaklı sınıf sezgisi bazen bilinçlenmeden bizim çıkarlarımızın yönünü gösterir. Bazen yaratıcılığımız en bilge kafaların yıllarca bulamadığını bir anda yaratır.
Yokoldu-unutuldu denen her işçi örgütü gizli bir yerde bekletiliyormuş gibi ani bir şekilde yeniden belirir kavga alanlarında. 1905 Devrimi'nde Rus işçi sınıfının Sovyetler [Konseyler] buluşu bu yüzyılın en gelişmiş demokrasisinin yolunu gösterdi. 1989 İşçi Baharı'nda işyeri komiteleri buluşu bürokrasinin mekanizmasını işlemez hale getirdi. Bu sınıfımızın tarihsel bilinci-hafızasındandır.

Bazen de yeni bir dünyanın kurucusu olacağımızdan, yani hep büyük şeylere eğilimli olduğumuzdan geleceği oluşturacak küçük, öncü girişimleri anlayamayız. Temkinliliğimiz bazen anlamamızı zorlaştırır ve bizi durgunluğa-hareketsizliğe iter. Nazım'ın söylediği "korkak ve cesur, cahil ve hakim" işçi sınıfı işte budur.

Grev bülteni bizim yakın kavga tarihimizin pek bildiği silahlardan biri değil. Ama Mutlu Akü ve Çelik Akü grevlerindeki rolü ne olursa olsun; o, sınıfın kavgasına şimdiden küçük bir armağandır. Onu büyütmek, gerçek bir silaha çevirmek ve **GREVİN ZAFERİNE KADAR** çıkacağını ilan etmek bizim ellerimizde.

Bülten sadece sınıf dayanışması temelinde Mutlu Akü'nün Çelik Akü'ye, sendikalı diğer petro-kimya işçilerine, bölge direniş ve fabrikalarına karşı sesini duyurmak için bir ihtiyaç değildir. Haftalık toplantılara katılan 30 civarındaki öncü işçiyle yüzlerce grevci arasında da **yaşamsal, acil, zorunlu** bir ihtiyaçtır. Unutulmasın; söz uçar, yazı kalır. Grevimizin gelişimini ve sorunlarını her hafta kalıcı bir tarzda bir yayın aracıyla işlemezsek ya çözüme bütün işçi arkadaşlarımızı katamayız ya da doğru-dürüst bir çıkış yolu bulamayız. Herhalükarda haftalak toplantı sonuçlarını duyurmak, tartıştırmak; böylece bir işçi demokrasisinin işleyişini oluşturmak ve hergün yeni yeni öncüler yaratmak için grev bülteni vazgeçilmez-küçümsenemez bir araçtır.

Bizim sınıf çıkarlarımız ve tutumumuz temelinde bir ortaklığımız var. Hiç kimse işçilerin sorunları hakkında söz söyleyen işçileri garipseyemez. Hiç kimse işçilerin birliğini Türk-Kürt, Alevi-Sünni, sağcı-solcu, kadrolu-geçici/taşeron diye bölemez. Toplum, emekçiler ve sermayedarlar diye bölünür.

Peki ya işsiz arkadaşlarımız? Burjuvzi hergün kendi sermaye basını-TV'si üzerinden işsizlere saldırıyor. Sanki iş varmış da bu arkadaşlarımız aylaklıktan çalışmıyormuş gibi. Kendisi asalak olan sermayedarlar sınıfı bir kez daha emekçilere saldırıyor ve bizi bölmeye çalışıyor.

Kimin iş güvencesi var ki? Biz sendikalıyken bile kadroluyken bile nasıl kolay işten atılıyoruz. İşçiler-sendikalar atılanları sahiplenmedikçe de böyle olacağa benzer. Böyle bir durumda bütün işçi örgütleri, işsiz arkadaşlarımızı sahiplenmezse sadece sermayedarların "asalak, aylak işsizler" yalanını desteklemiş olurlar.

Bir işçi grevi-direnişi için emek harcayan, çaba gösteren, fedakarlıkta ortak olan her işçi o greve-direnişe ortaktır. Taşeron, sendikasız, geçici, işsiz, alevi-sünni vb. hiçbirşey bunu engelleyemez. Tüm işçi örgütleri, grev komiteleri, sendikalar bu kesimler arasında ayrımsız davranmalı ve onlara kollarını açmalıdır. Bu yapıldığı oranda Mutlu Akü Grevi'ne destek olan Kartursaş işçilerine ya da Kartaldaki başka işçi, emekçi ve işsiz kardeşlerimize, kim "Sizin burda ne işiniz var? Teroristlik yapmayın." diyebilir?

15-16 Haziran'da sınıfın yanıbaşında yürüyen devrimci öğrenciler-gençler Mutlu Akü ve diğer işçiler tarafından kavga yoldaşları olarak karşılanmıştı. O gün iki kardeşlerini ölümsüzlüğe uğurlama sonucunu verebileceğini bile bile. [Mutlu Akü Bülteni Sayı:1]

Gelelim bülteni kimin çıkarması gerektiğine. Bültenin çıkarılmasını- sorumluluğunu Grev Komitesi üstlenmelidir. Ama Mutlu Akü dışındakileri grev komitesinin dışında bırakan bir yasakçı anlayışla değil tabi. Grev Komitesi sınıfın birliği ve ortak çıkarları anlayışını gözettiği ölçüde de başka türlü olamaz. Bu yüzden her toplantı, en geniş işçi katılımıyla Bülten'in sahiplenildiği, yazıların- katkıların planlandığı, dağıtımının- tartışılmasının denetlendiği bir yayın gündemini de içermelidir.

Sınıfa TİS, Ekonomik Sosyal Konsey(ESK), Eşel-Mobil, darbe tellallığı üzerinden ihanetin kol gezdiği bir evrede sürüyor grevimiz. Sınıfın üzerindeki ölü toprağını atacak bir kıvılcım gerek.

Sınıfa ve topluma şimdiden umut taşıyoruz. Ona bir öncü yol göstericilik yapmak da elimizde. Öyleyse birlik ve kararlılığın neler yapabileceğini gösterelim.

—ZAFERE KADAR!—

Dünyayı Kim Değiştirebilir?

Hep sanılır ki biz işçilerin uluslararası bir sınıf olduğu gerçeği kitapların-formüllerin uydurmasıdır. Eğer biz, kendi kaderimizi sermaye sınıfı ve devletine bırakırsak tabi ki bir uydurma sanılır. Ama biz kaderimizi kendi ellerimize alırsak gerçek gün gibi açıktır. Mutlu Akü Grev Bülteni'nde İtalya böylece bir konu haline gelir.

Greve karşın Patronun rahatlığının nedeni şimdi şimdi anlaşılıyor. Sadece stok olayı değil bunun nedeni. İtalya'dan akü ithal ediliyor, bunun üzerine "Mutlu" etiketi basılıp piyasaya sürülüyor. Bunlar Güneşli'deki ambalaj fabrikasında yaşanıyor.

Kısa ama yaşamsal bir hikaye. Öyleki bunu engellemeden grev tamamen anlamsızlaşır ve yenilgi kaçınılmaz hale gelir. Bazı arkadaşlarımız "iyi de İtalya'ya gidip dert anlatacak durumumuz yok ya..." diyebilirler. Halbuki -yanılmıyorsak- Petrol-İş Genel Başkanı Bayram Yıldırım, daha yeni İsviçre'deydi. Petrol-İş, Avrupa Petro-Kimya İşçi Sendikaları Birliği'ne de üye. Öyleyse derhal müdahale etmeli ve bu uluslararası grev kırıcılığını engellemeliyiz. Eğer bu Avrupa Sendikalar Birlikleri göstermelik değilse, eğer mücadele örgütleriyse bunun en normal biçimi budur.

Bir not olarak belirtelim; sermaye de uluslararası bir anlayışla saldırıyor. Ama o, ancak işçi-emekçi düşmanlığında bu anlayışı üretebiliyor. Yoksa, dünyada ırk ayrımcılığı, faşizm, milliyetçilik, sınırlarla bölünmüş bir dünya, pazar savaşları vb. vb. hepsinde birliğin karşısında bölünmüşlüğün ve yıkımın doğal üreticisi ve temsilcisidir. Ancak işçi sınıfı, tüm dünyanın emekçi halklarının kardeşliğini, birliğini, ortaklığını sağlayabilir. Savaşların olmadığı, yapay sınırların ortadan kalktığı bir dünya ancak dünya sosyalist işçi iktidarı ile sağlanabilir. Her ulusun kendi kültürünü yaşattığı ve kendi kaderini belirlediği bir dünyanın tek gerçekleşme şansı budur.

Türkiye'de de burjuvazi, kardeş Kürt emekçi halkına karşı kirli bir savaş yürüterek sömürgeci, soykırımcı bütün özellikleri yansıtıyor. Tıpkı İsrail'in Filistin'e yaptığı gibi.

Burjuvazi bu duruma karşın bir de globalleşme (küreselleşme) ile dünya toplumunu kurmaya yöneldiği yalanını kullanmıyor mu? Yüzyıllık sömürücü, soykırımcı ve ayrımcı emperyalizmi bize yutturacaklar. Masa başında kurdukları sahte devlet-ulusları dünya toplumu için kurmuşlardır herhalde. Kuveyt'i Kuveyt yapan 25 yaşında bir İngiliz harita subayıdır.

Dünyayı üreten emek, aynı zamanda onu, eşitlik ve kardeşlik temelinde birleştirecek yegane güçtür. Bugünden sınıf sendikalarımız ve devrimci sınıf partimiz uluslararası bir anlayışın ürünü olarak kurulmalıdır.

-Uluslara Kendi Kaderini Tayin Hakkı!
-Kardeş Kürt Halkı'na Özgürlük!
-Yaşasın Uluslararası Dayanışma!

Ya da 1996'da İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu'nun SSK Kurultayı'na taa İngiltere-Liverpool'dan gelip katılan; yıllardır militan, uluslararası bir sınıf kavgası veren İngiliz işçi kardeşlerimizin dediği gibi:

-LONG LİVE INTERNATİONAL SOLİDARYT!

ZAFERE KADAR!

Yasal mı, Suç mu?

Grevimizin zaferi ya da yenilgisi, yeri gelecek bir gün fazla direnip direnememek tarafından belirlenecek. Böyle bir durumda hiçbirşeyi "sonra yaparız, zaten yaparız, olur..." deme hakkına sahip değiliz.

Patron, sahtekarlıkla grev kırıcılık yapıyor: biz, önce yasal bürokratik uygulamaları gerçekleştirelim diye düşünüyoruz. Halbuki ambalaj fabrikasının önünde eylem yapmak için bürokratik engelleri aşmamız gerekmiyor. Ama kafamızdaki yanlış, sermayenin soktuğu yasallık-suç kavramlarını aşmamız gerekiyor. Patron fabrikadan etiket makinasını çıkarırken ya da buna yeltenirken yasaları hiç umursamıyor. Kendi sermaye devletinin sermaye yasaları ve hukukuna rağmen o, yasa-dışı ve hukuk-dışı davranıyor. Zira biliyor ki yasa-dışı davransa da devlet sermaye devleti. O ise sermayenin çıkarları gereğince hareket ederek yapılması gerekenleri yapıyor. Bu yüzden ne cop yer ne tutuklanır ne işkence görür ne de gözaltında kaybedilir.

Peki onlar böyle kendi sınıf çıkarlarına bağlıyken, bizim sermaye yasalarına bağlılığımız ne yaratıyor. Sadece yenilgimizi. Sendikalaştığımız yerde önce türlü ayak oyunları yapan sermaye sonra saldırıp işçileri işten atınca ya da KARTURSAŞ'ta olduğu gibi çöp arabalarını vermemek için işyeri işgal edilince; suç, tek zafer yolumuz değil mi? 15-16 Haziran'da onlar yasal sendika hakkımızı gaspedince yasa-dışı göteri ve karakol basmalarımız olmasaydı yasalarını geri çekecekler miydi? Biz ister yasal olalım ister yasa-dışı; devlet terörü ve çeteleri bize saldırır. Önemli olan, meşruluğumuzu işçi ve emekçilere anlatabilmek sorunudur. Bunun için ise bizim haklı eylemlerimizi "teröristlik" diye gösteren sermaye basını dışında bir basına, işçi basınına ihtiyacımız var. Yoksa K.Çekmece Belediyesi işçileri gibi basın açıklaması yaptık diye bizi mahkemelerinde yargılarlar. Yargılayamazsınız dediğimizde ise "örgüt Tutumu" derler.

Bergama köylüleri, kendilerine 'siyanürlü altın'ı yani ölümü dayatan işletmeyi işgal edince jandarma onlarca köylüyü gözaltına aldı. Köylüler "örgüt tutumu" aldılar ve ifade vermediler. Kitlesel kararlılık karşısında, savcı bu yasa-dışılığa ve "örgüt tutumu"na boyun eğdi. Köylüleri serbest bırakmak zorunda kaldı. İşletme ise eylem sonrası 1 ay kapatıldı.

Zafere giden yol dişe-diş, militan ve sermaye yasalarını aşan bir mücadeleden, bedel ödemekten geçiyorsa; sermaye kendi yasalarına göre değil de sınıf çıkarlarına göre hareket ediyorsa bize de kendi sınıfımızın çıkarları doğrultusunda hareket etmek düşer!

***-İŞÇİYİZ, HAKLIYIZ, MEŞRUYUZ, KAZANACAĞIZ!**

"Sabah, Hürriyet" vb. mi, Bülten mi?

Bazı arkadaşlarımız, grevimiz için Hürriyet, Sabah, Milliyet vb.lerinin bizi haber yapmasını bekliyorlar. Diyorlar ki "büyük gazeteler bizi haber yapsın, halka duyursun." İyi de bu gazeteler niye grev konusunda sessiz? Bir patronun attan düşüşü 1. sayfada fotoğraflı yarım sayfa haber oluyor. Ama yüzlercemizin sefaleti, sorunu, grevi... iki satır haber değil. Onlarca burjuva gazetesi niye sessiz? Ve niye onlarca "küçücük" olduğu iddia edilen devrimci ve sosyalist gazete seslerini greve destek vermek için, destek çağrısı için kullanıyorlar? Bu bir tesadüf olmasa gerek. Çünkü bir yanda kokuşmuş ve çeteleşmiş sermaye basını diğer yanda işçi-emekçi basını var. Birileri milyarlara ve baskı-dağıtım tekellerine sahip, birileri ise sefalet ücretlerinden artırdıkları ile yaşayabiliyorlar. O zaman bile bu eşetsizlik yetmeyip bir de devlet terörü eşlik ediyor.

Evrensel Gazetesi'nin muhabiri Metin Göktepe göz göre göre öldürüldü. Metin'i katleden polisler yargı önüne çıkarılmadıkları gibi bir de ellerini kollarını sallayarak dışarıda dolaşıyorlar. Kızıl Bayrak İzmir çalışanı Ahmet Subaşı öldüresiye dövüldü, şans eseri ve belki bir daha eski haline dönmemek üzere yaşıyor. Özgür Gündem muhabirleri kaybediliyor, gazeteleri en büyük sermaye çetesi olan MGK emriyle bombalanıyor. En son Kurtuluş bürosu da aynı şekilde bombalanıyor.

Bütün bu engelleri aşacak olan iki şey var: Birincisi, gerçeklerin gücüdür. Sermaye basını yalanın ve çarpıtmanın sahte gücü üzerinden yaşıyor. İşçi ve emekçilerin devrimci basınının gerçek haberi ise onun ömrünü kısaltıyor. İkincisi, işçi basını işçiler tarafından sahiplenilirse hiçbirşey onu engelleyemez. Sermayenin çeteleşmiş devleti bombalar, öldürür, yasaklar, toplatır vs. İşçi basını yeniden işçiler arasında olur. Zira sınıf çıkarlarıyla birleşmiş işçileri, gerçekleri öğrenmekten hiçbir güç alıkoyamaz!

ZAFERE KADAR!

15–16 Haziran — 2 Temmuz

Biz kendi ellerimizle grevimizi zayıflatıyor, yalnızlaştırıyoruz.Direnişteki ya da grevdeki bir yer düşünün ki KESK'in mitingine gitmiyor. Hem de mitinge İİSŞP de çağrı yapmışken. Hem de örgütlü olduğumuz Petrol-İş, bu platforma üyeyken. Niye böyle bir olanağı ve sorumluluğu bu kadar kolay boşa çıkardık. Bu kadar mı grevin zaferine karşı sorumsuz ve vurdumduymazız? Böyle yaparak grevi işçi kardeşlerimizi hareketlendirme, bilinçlendirme imkanı olarak değerlendirme ve grevin önemini anlatma sorumluluğunu es-geçiyoruz. Böyle bir grevin uzun süre dayanma şansı olur mu? Sermaye sınıfı, işçileri ve direnişleri yalnızlaştırmaya çalışırken, sınıf dayanışması bunca yaşamsal bir sorunken biz tutup intihar ediyoruz.

Bu sadece kendimize karşı bir sorumsuzluk mu? Kesinlikle hayır! Kamu emekçileri yıllardır devlet terörü, yasaklama, güdümlü devlet sendikaları oyunlarını boza boza bugünkü yerlerine geldiler. Petro-kimya işçilerinin, Petrol-İş'in bir destek sorumluluğu ve zorunluluğu yok mu acaba? Sermaye sendikasızlaştırma ve eşel-mobille saldırırken "bana dokunmayan yılan" mantığı bile bu sorumluluğu farkederdi. Zira sermaye yılanı iki kesime de saldırıyor, hem de aynı anda.

Şimdi basın açıklaması yapmaya uğraşıyoruz. Onbinlerin bulunduğu alana gitme, sorununu anlatma, sonra da basın açıklaması için uğraş dur. Hem de 2 Temmuz'da devletin gerçekleştirdiği Sivas katliamının protesto edileceği günlerde. Yine onbinlere derdini anlatmak ve katliamlara karşı demokratik bir protestonun onurunu taşımak varken yine sessizlik. Kusura bakılmasın ama ne Mutlu Akü işçileri çocuk ne de sendikacıların öyle olduğunu sanıyoruz. Ne yapılması gerektiği biliniyorken o yapılmalıdır. Öyle avukatlarla Tepeören-Yunus-sendika arası bireysel koşuşturmalarla grevin zaferi gelmez. Yüzlerce işçiyi gerev çadırlarında ve mitinglerde "Zafere Kadar!" sloganlarıyla birleştirmedikçe geleceğe de benzemiyor.

Bırakın Sivas katliamını protestoyu, kendi işçilerinin katledilmesini eylemle protesto etmeyen bir işçi kitlesinin grev kazanma şansı var mı?

Bu korkutucu bir sessizliktir. Böyle olduğu sürece de katiller yeni katliamlar için cesaretleneceklerdir. Belki Gazi'de onlarca devrimci, eylemci öldü. Ama gösterilen tepki devletin yeni provokasyon ve saldırılarını da engellemiş oldu.

Bizim başarımız da yeni saldırıların önüne barikat olacak, sermaye çetelerinin cesaretini kıracaktır. Bu nedenle Mutlu Akü İşçileri kazanmaya mecburdur. Öyleyse;

Zafere Kadar Safını Bil, Gücüne Güven!

Dayanışma İçin Etkinlikler Düzenlemeliyiz!

Grevemizin başarısı mücadele kararlılığımıza ve azmimize bağlı. Bunu, diğer sınıf kardeşlerimizden ve emekçilerden destek aldığımız ölçüde güçlü kılabiliriz. Çevremizden alacağımız her tür destek daha da kenetlenmemizi sağlayacak, dayanma gücümüzü arttıracaktır. Bununla da kalmayıp Mutlu Akü işvereninin üzerinde bir basınç oluşturacaktır. Yani zaferimizin gerçekleşme koşullarından biri de yanımıza alacağımız desteğe bağlıdır.

Mutlu Akü direnişçilerinin önünde böyle bir destek için çalışma görevi duruyor. Sendikaya, bu desteği örgütlemek doğrultusunda basınç yapılmalı, bunun görevlerinden biri olduğu kendisine hatırlatılmalı, pratikte adım atmaya çağrılmalıdır. Dayanışma gezisi, gecesi vb. etkinlikler için öneri götürülmelidir.

İlk etapta bir dayanışma gecesi yapılabilir. Polisan gecesi buna anlamlı bir örnekti. Daha anlamlısı işçilerin sendika ayak sürüse bile kendi inisiyatifleriyle böyle bir etkinlik düzenlemeridir.

Mutlu Akü işçileri böyle bir etkinlik için girişimde bulundukları ölçüde her tür desteği yanlarında bulacaklardır!

ZAFERE KADAR!

Mutlu Akü İşçi Bülteni'nden Petro–Kimya Bültenine Doğru

Sermayenin sınıfa yönelik saldırıları artarak sürüyor. Saldırılarını, tek tek direnişler dışında bir karşı koyuş ve karşı saldırıyla karşılaşmadığı oranda rahatça hayata geçirebiliyor. Sendikal bürokrasi, söylemde rahatızlığını dile getirse de en son eşel-mobil sisteminin kamu işyerlerinde hayata geçirilmesine direk katkıda bulunarak fiilen sermayeyle aynı saflarda olduğunu bir kez daha gösterdi. İşçi sınıfına saldırının yeni adı olan ESK'nın temel taşı olarak da ihanet şebekesi olduğunu teyit etti.

Sınıfın önündeki bu bürokratik-ihanet cenderesini kırmak, sermayenin karşısına sınıfın ortak mücadele platformuyla çıkabilmek elbetteki tabanın militan örgütlülüğü ve dişe-diş mücadeleler sonucunda başarılabilir. Tekstil İşçileri Bülteni ve Metal İşçileri Bülteni sektörel düzeyde bir yönüyle böyle bir kavganın arçlarını yaratmanın ilk adımları oldular. Petro-kimya sektöründe de böyle bir araca ihtiyaç duyulduğunu bu işkolunda çalışan bir işçi şöyle özetliyor:

"Metal İşçileri Bülteni'ni okuduğumda kendi işkolumuzda böyle bir yayının çıkmıyor olmasının eksikliğini duydum. Böyle bir yayın tek başına yeterli mi? Elbette hayır. Ama bırakalım ülkedeki işçi sınıfının dağınıklığını, işkolunun kendi içerisinde de bir parçalanmışlık var. Böyle yayınları bir araya gelmenin, örgütlenmenin araçlarından biri haline getirmek kendi elimizde. Metal işçilerine, kendi işkolumuzdan neden bir destek örgütlemiyelim? Sınıf dayanışmasını tüm işçi sınıfına taşıyalım. Ama eğer, başkaları hele bir adım atsınlar, ardından biz de gideriz diye beklersek, 'örgütsüzüz, dağınığız, üç beş kişiyle ne yapılabilir?' hayıflanmalarını tekrar etmekten öteye geçemeyiz.

"Tüm devrimci, ileri, öncü işçilerin omuzlarında işçi sınıfının örgütlü birliğini yaratma sorumluluğu var. Bunun için metal işçilerinin bu girişimlerine omuz vermek, kendi işkolumuzda da gecikmeksizin adım atmakla yüzyüzeyiz. Sorunlarımız aynı, çözüm yolumuz da bir. Örgütlenmek, sınıf kimliğimizi kuşanıp bedel ödemeyi göze alarak mücadeleye atılmak...." (Potaş'tan Devrimci Bir İşçi, Metal İşçileri Bülteni Sayı:2 s.6)

Kartal bölgesinden işçilerin de aynı yönlü yaklaşımları Mutlu Akü işçilerinin grev bülteninin bu alana dönük bir bültene dönüştürülebileceğinin imkanı anlamına geliyor.

Evet, aynı sorunları yaşıyoruz. Düşük ücret, ağır ve sağlıksız çalışma koşulları, işgüvencesi ve işgüvenliğinden yoksunluk, işsizlik sopası, taşeronlaştırma, eşel-mobil ve sendikasızlaştırma vb... Bülten, bütün bu sorunlara karşı 6 saatlik işgünü, herkese iş, çalışanlara işgüvencesi talepleriyle petro-kimya işçilerini ortak bir mücadele platformunda birleştirmenin aracı olabilmelidir.

Sınıfa Çağrı

Petro–kimya alanında bir fabrikada çalışıyorum. İşyerimizde Petrol–İş örgütlü. İşyerimiz sendikalı olmasına rağmen işçi arkadaşların sendikal bilinci dahi yok denebilecek düzeyde. Bir çok arkadaş sendika olmasa da olur diyebiliyor. İşyerinde yoğun bir çalışma temposu olmasına rağmen ücretlerimiz oldukça düşük. Sağlıksız koşullarda çalışıyoruz. Diğer işyerlerindeki sorunlar aynen bizim işyerinde de mevcut. Sendikacılar, işçileri eğitmek gibi bir sorumlulukları yokmuşçasına hareket ediyorlar.

Petro–kimya alanında işçilere biraz da olsa birşeyler verebilecek, öncü işçileri biraraya getirebilecek bülten gibi bir aracın gerektiğini düşünüyorum. Eğer Mutlu Akü'de süren eyleme destek ziyareti çağrısına işçi arkadaşlardan bazıları "Mutlu Akü'yle bizim ne alakamız var?" diyebiliyorlarsa; burda sendikanın, temsilcilerin ve bilinçli işçilerin büyük bir sorumluluğu var demektir. Eğer işçiler dayanışma bilincinden yoksunsa böylesi grevlerin yaşandığı bir dönemde grevdeki işçilerle dayanışma örgütleyerek bu bilinç daha rahat verilebilir. Ancak böylesi bir dönemde birliğin, dayanışmanın önemini kavrayabilir, kavratabiliriz.

Grevin zaferi ve sınıf dayanışmasının bilince çıkarılıp hayata geçirilmesi için bütün işçileri, Mutlu Akü işçilerinin mücadelesine destek vermeye, dayanışma örgütlemeye çağırıyoruz.

Kartal'dan
Bir Petro–Kimya İşçisi

ZAFERE KADAR!

KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA!
YA HEP BERABER YA HİÇ BİRİMİZ!

Sermaye sınıfı ve onun eli kanlı, dili ballı uşakları, işçi ve emekçilere ezilen uluslara ve baskı altındaki mezheplere topyekün ve tekvücut halinde saldırıyorlar. İşçi ve emekçiler de, "işçi–memur", "sendikalı–sendikasız", "kadın–erkek", "alevi–sünni", "Türk–Kürt" vb. ayrımlar yapmaksızın sınıfın mücadele cephesinde, kavga barikatlarında güçlerini birleştirmek zorundadır. Biz Mutlu Akü işçileri, diğer işçi ve emekçilerin eylemimize destek vermesini haklı olarak istiyor ve bekliyoruz. Öyleyse bunun nasıl yapılacağını önce biz diğerlerine gösterelim. Bölgemizdeki ve diğer bölgelerdeki işçi–emekçilerin, tüm ezilen ve sömürülen kesimlerin sorunlarına kendi sorunlarımızmışcasına sahip çıkalım. Dünya sadece kendi fabrikamızla sınırlı değil. Mücadelemiz de sadece kendi taleplerimizle sınırlı olmamalı. Diğer sınıf kardeşlerimizle, diğer işçi emekçi direnişleriyle aktif dayanışmayı örgütleyelim. Tek bir sınıf ordusunun aynı sıra neferleri olduğumuzun bilinciyle davranalım.

Yanıbaşımızdaki KARTURSAŞ direnişçileri bizim desteğimizi bekliyor. Gebze'de direnişe geçen Atabay Kimya direnişçileri bizden destek bekliyor. Faşist devlet terörüne karşı mücadele bayrağını yiğitçe yükselten ve 111 haftadır yükseklerde tutan "kayıp" aileleri ve yoldaşları bizden de destek bekliyor. Sömürgeci sermaye iktidarının zulmüne karşı özgürlük ateşini körükleyen Kürt Halkı bizim desteğimizi bekliyor. Öyleyse, vakit yitirmeksizin;

SINIF DAYANIŞMASINI ÖRGÜTLEYELİM!